

Budapest, 2016. március 24.
ÉP-61/2016

HÚSVÉTI PÁSZTORLEVÉL

Kedves Lelkésztestvérek!

Kedves Intézményvezetők!

„Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó, és az élő; halott voltam, de íme, élek örökkön örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai:” (Jel 1,18)

Szokás húsvétkor üdvözléseket küldeni egymásnak. Talán írtunk is, kaptunk is rövid, néhány soros köszöntéseket. Most szeretnék a képeslapok, e-mailek és sms-ek mellé még egyet, ráadásul egy különleges üdvözlést odahelyezni. Az üdvözlést, nagyon-nagyon régen, János apostol adta postára Patmosz szigetén, ahová hite és meggyőződése miatt száműzték, ám a feladó maga az élő Jézus. Ez a néhány soros üdvözlés nem azt a semmitmondó sablon-köszöntést tartalmazza, hogy „kellemes ünnepeket!”, hanem nagyon lényegre törően így fogalmaz: „Ne félj!”

Ha egy kisgyerek fél a sötétben, az talán érthető, ám hogy felnőtt, meglelt emberek féljenek?! Pedig a gyakorlat azt mutatja, hogy ez gyakran így van, ma is így van. Korunkban az emberek megtanultak újra félni. Félünk a jövőnköt illetően: mi lesz velünk; nem fordul-e rosszabbra sorsunk; hogy jövünk ki a fizetésből vagy a nyugdíjból; mi történik, ha továbbra is így károsodik a természet; nem támad-e meg alattomos kór bennünket; hogyan tudunk farkasszemmel nézni a halállal. Ezekben a napokban, a szörnyű brüsszeli merénylet után – amelyet megelőzött számos szörnyűség Párizsban, Isztambulban, a Közel-Keleten és szerte a világban – talán mi is félünk. Aggódunk, hogy nem lesz-e a közelünkben valahol újabb robbantás, sőt háborús tüzfészek, biztonságban tudhatjuk-e szeretteinket és javainkat.

A bűn természete miatt valóban körültekintőnek kell lennünk. Igaza van az igének: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen

el...” (1 Pt5.8). Jézusnak a Jelenések könyvében feljegyzett szava azonban oldja a félelem görcseit. Egy ugyanennek a szerzőnek tulajdonított iratban, János első levelében ezt olvassuk: „A teljes szeretet kiűzi a félelmet”.

„Ne félj!” Húsvét után, éppen Jézus ajkán különleges tartalmat nyer ez a felszólítás. A megbocsátást rejti magában: új lehetőséget kap az ember. Jézus nem áll bosszút azokon, akik hűtlenül otthagyták. Vigasztalást is rejt ez az ige: vigasztalja azokat, akik Jézus halála miatt elcsüggedtek, és mindazokat, akik nem tudnak szabadulni a halálfélelem sötét démonaitól.

Minden remegő szívű, félelmektől megkötözött, szorongásokkal és aggodással teli testvéremnek szól a húsvéti üdvözlét: Ne félj!

Jézus az első és az utolsó. Érthetjük ezt szó szerint is oly módon, hogy egy-egy napunk vagy vállalkozásunk kezdete és vége is ő lehet. Szép hagyomány, hogy a régiiek „Jézus nevében” kezdtek egy utazást, egy évet, egy munkát, egy vállalkozást. Ugyanígy neki adtak hálát mindezek végeztével. Így folyik-e le egy napunk? Ő-e a kezdet és a vég a napirendünkben, bokrosnak hitt teendőink közepette is? Valóban ő áll-e szolgálatunk élén, és végül hozzá térünk-e mindig vissza? Őt keressük-e az igében, őt látjuk-e testvéreinkben, gyülekezetünk tagjaiban? Hitelesen tanúskodunk-e róla a világban?

Jézus az Élő. Húsvétkor nemcsak a patmoszi száműzetésben élő Jánost szólítja meg, hanem minket mindannyiunkat a magunk gyülekezetében, amelyet hajlamosak vagyunk saját kis szigetünknek tekinteni. Ő nekünk is ezt mondja: „Halott voltam, de íme, élek!” Jézus húsvétkor életjelt ad magáról. Ő a világ élete és éltetője: ha ki akarnánk őt taszítani, a világ szívét tépnénk ki. Pilinszky szép szavával: a tények mögül száműzött Isten újra és újra átvérzi a történelem szövetét. Húsvét óta azonban nemcsak a véres szövet van szemünk előtt, hanem az a szépen összehajtogatott fehér lepel is, amire az üres sírra rábukkanó első tanítványok találtak.

Szolgálatunkban szüntelen az élő és feltámadott Jézusról kell tanúskodnunk. Ő az egyház éltetője. Adja Isten, hogy az élő Jézusnak minél több élő gyülekezete, élő oktatási és diakóniai intézménye és munkaága legyen a Magyarországi Evangélikus Egyházban!

Jézus végül személyes életemben is élő valóság lehet. János apostolt hite miatt száműzhették Patmosz szigetére, ő ott is megtartotta az Úr napját. Küldhették bármilyen messzire, ő ott is az élő Úrral találkozott. Az élő Jézus ment őutána. A váratlan találkozás annak bizonyítéka, hogy a legnagyobb rossz is jóra fordulhat, az élő Jézus éleszt benne is új hitet.

Húsvéti üzenetet kaptunk, ajánlott levélben, személyre szólóan.

Válaszoljunk rá igehirdetéseink szavaival és életünk tanúbizonyságával.

Testvéri köszöntéssel:

Dr. Fabiny Tamás
püspök